

יאיר ניצני מרים גבה

אמת או חולה

כשגבר מרגיש רע ועולה לו החום בחצי מעלה, הוא מתפרק לחתיכות, אבל מה עושים כשהאישה אינה חשה בטוב?

לעברה מבט חומל בזמן שאני מבכה את מר גורלי כמי שהרגע איבד את היקר לו מכל: השינה והארוחה של שיש. כל בר דעת יודע שהליכה למיון פירושה חמשישש שעות של המתנה, קור מזגנים מקפיא וסיכוי טוב להידבק במב-חר מחלות שלא ידעת שהן קיימות. המבטים של האחות בקבלה אל אזור השפתיים של הפציינטי לא השאירו מקום לספק: היא חושדת שהרבעתי לאשתי. ניסיתי לרמוז שההפך הוא הנכון, ושאני מיעוט נרדף בבית של נשים, אבל ויתרתי. ממילא אתה מבין במיון שאם הגעת לשם בהליכה עצמאית ולא באמבולנס, בכיסא גלגלים או עם הליכון, ושכל האיברים החיוניים מחוברים לגופך – אין לך זכות להתלונן.

בשישי בערב יש למיון אופי מיוחד, אם כי קשה להגיד דיר אותו "הגיגי". בנוסף לנפגעים רגילים מתכנסים שם הרבה שיכורים ומסטולים מבילויי הסופ"ש, וגם כל מיני קוקוריקואים, שסתם מחפשים חברה לערב שבת.

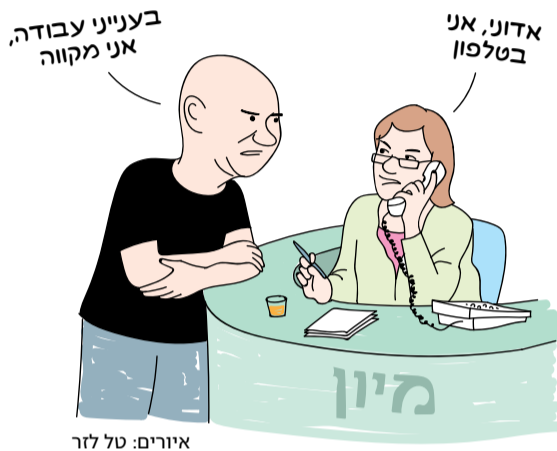
מסיבות מובנות, ההנהלה העמידה כמה גברתנים בכניסה כדי לוודא שמי שנכנס רלוונטי לעניין. בכל פעם שיצאתי ונכנסתי בחזרה, חייכתי את החיוך הכי נחמד שלי כדי לוודא שהמאבטח יזכור שזה אני, שהרגע יצאתי ושאינ לי תוכנית להכות את האחיות ולהפוך לסרטון ויראלי ברשת.

במיון יש כללי התנהגות ייחודיים. אם אתה פוגש שם מישהו שאתה מכיר "מהאזרחות", לא מומלץ לשאול יותר מדי שאלות. אתה לא יודע אם הוא הגיע לשם בגלל מנת יתר של ויאגרה או בגלל טחורים, ואתה גם לא רוצה לדעת. כשהאחות מדברת בטלפון, כל הממתנינים רוצים להיות בטוחים שזה בענייני עבודה, ושהיא לא מחליפה מתכוני גים עם אמא שלה. אתה גם אף פעם לא יודע אם ההמי תנה אכן רלוונטית לטיפול, או שסתם נשכחת על ידי רופא שכבר עובד 32 שעות ברציין פות. רציית לצעוק בדרמטיות "רופא! רופא!" כמו בטלוויזיה, כדי שמישהו ייגש אלי, אבל זה עלול להיראות קצת מגוחך, בעיקר כשלידך יושב מישהו שנראה כאילו נדרס הרגע על ידי קומביין, והוא דווקא מחכה בסבלנות.

חשבתי לעצמי שהגיע הזמן לפתח את אפליקציית "סליחה אחות, מה קורה איתנו?", שתדע לעדכן על מצבך בתור ולהודיע, למשל: "אחי, צא לקפה, הרופא יראה אותך רק בעוד שעתים". היא גם יכולה להמליץ לך לנצל את ההמתנה כדי לבצע בעצמך בדיקות וטיפולים על הדרך – מבדיקות דם ועיניים ועד בוטוקס. אחרי לילה ארוך וללא ממצאים רפואיים, הגענו הביתה והתרסקנו גמורים על המיטה. בבוקר הגברת הראשונה חשה בטוב וחשבה שהדבר הכי נכון לעשות זה שאקח אותה לחוף הים לשבת קצת בשמש עם הרגליים במים. מילאתי את רצונה ונסענו לים.

בעורנו יושבים על החוף, אנחנו קולטים את חברנו, הרופא החולה, רץ במלוא המרץ בכגדי ספורט. שאלנו אותו מה קרה למחלה, והוא ענה שהוא מרגיש הרבה יותר טוב והוסיף לעבר אשתי: "גם את נראית בסדר גמור. הכי חשוב זה לנוח". זה מה שאמרתי לה מהרגע הראשון.

yairn@israelhayom.co.il

איורים: טל לזר

אבל הרבה פחות נעים), אירוע מוחי והמלצות להזרקות סיי ליקון. כאחד האתרים נכתב שפגיעה כזו גורמת לאובדן לא טבעי של תנועות הבעה, כמו חיוך בצד אחד של הפנים. קצת נבהלתי, אבל לא שכחתי שוויתור על מנוחת שיש עולל לגרום לי לאבד את יכולת החיוך בשני הצדדים. הסביבה הקרובה הפציצה אותנו בהמלצות לחמם את המקום, לנוח ולעבור לתזונה של כרוב ממוץ, תה ירוק וחומץ תפוחים מהול בדבש. היו גם כאלה שהציעו לשים לה על הפה כורכום ולחכות כמה שעות, כאילו לא מדובר באישה עדינה אלא בתבשיל עוף הודי.

הבנתי שאני צריך להתעשת, ובמקביל לטיפול בחולה, לקחת על עצמי את ענייני הבית. ואכן, לא הזנחתי שום תחום, ובכל חמש דקות שאלתי את אשתי איך מפעילים את המדיח? כמה זמן לשים במיבש? איפה אבקת הכביסה? ולמה הכביסה הלבנה נהייתה ורודה?

בהמשך הפסקתי עם ההצ'קות לחולה, הרי הכי חשוב שהיא תנוח ותבריא כדי שתוכל במהרה לחזור לטפל בכל הדברים האלה בעצמה. אחר כך עברתי לעשות את מה שגבר אמיתי עושה כשאשתו חולה – מתחיל לא להרגיש טוב בעצמו. הרי לא ייתכן שכל תשומת הלב בבית תופנה אליה.

הגברת הראשונה לא התרשמה מהמניסיון הפאטטי שלי. היא גם אמרה שעם כל הכבוד להמלצות של אנשים שהניסיון הרפואי שלהם מתמצה בביקורים אצל דוקטור שקשוקה, היא רוצה לראות רופא. הצעתי לה לצפות ב"אנטומיה של גריי", אבל היא לא היתה במצב רוח לבדיחות.

כדי לנסות להציל בכל זאת משהו מהסייסה, שכנעתי אותה להסתפק בשיחת טלפון עם חבר קרוב שהוא רופא. צלצלנו לביתו, אבל רעייתו אמרה שהוא בעצמו חולה ולא יכול לענות עכשיו. חשרתי שהיא סוגרת איתי חשבון אחרי שבוע קודם היא ביקשה שאסדר לה כרטיסים להופעה של עומר אדם ואמרתי שזה גדול עלי. אז שלחתי ישר לווטסאפ של החבר-רופא את תמונת הפה של אשתי. הוא כתב ממיטת חוליו שכדאי ללכת למיון, זה יכול להיות כלום או אירוע מוחי.

כדי לא להבהיל את אשתי וגם לצאת בעל אסרטיבי שמעמיד את הדאגה לאשתו לפני הרצון האישי שלו לניגון, אמרתי שהחלטתי שלייתר ביטחון נלך למיון. הפניתי

סוד גלוי הוא שכשגבר מרגיש רע ועולה לו החום בחצי מעלה, הוא מתפרק לחתיכות. כשאירוע כזה מתרחש, האישה שלצידו יודעת לתפוס פיקוד, להשכיב אותו במיטה, לצייד אותו בכוס תה, לראוג לרופא ולתרופות, לשרר אותו מכל מטלות הבית והעבודה עד שישב לאיתנו, ובאופן כללי, לתת לו שקט כדי שיוכל להיות אומלל ולרחם על עצמו.

מנגד, כשהאישה חולה, גם אז הגבר הוא האומלל שמי רחם על עצמו. הוא מאבד עשתונות, מביט כלא מאמין במצב שאליו נקלע וממלמל לעצמו: "איך לא מתאים לי עכשיו כל הבלאגן הזה".

בבוקר יום שיש סיימה הגברת הראשונה שיחת טלפון בענייני עבודה, שכמו שאומרים במקומותינו "ניפחה לה את הווריד", תרתי משמע. בסיומה היא חשה ששפתיה רועדות ומשהו מתעוות לה בזווית הפה. מבלבלת ובוכייה היא התקשרה אלי, ד"ר דוליטל, כדי להיוועץ מה עליה לעשות. אני שהיתי באותה עת בפגישה עולצת עם חבר בבית קפה וממרומי השכלתי הרפואית יעצתי לה שקודם כל, תנוח (מה שממש במקרה יאפשר גם לי לנוח). הנטייה הראשונית של הגבר היא להקטין במחי יד כל עניין רפואי שאינו קשור אליו, כולל של ילד קודח מחום, מתוך תקווה ואמונה שלמה שהאירוע יחלוף כלא היה והוא יוכל להמשיך לראות ספורט בטלוויזיה.

ליתר ביטחון, וכדי שחלילה לא אצטייר כבעל שאינו מכיל, ביקשתי מהבת שלנו לצלם את פניה של רעייתי, כדי לברוק אם רואים משהו חריג ואם נפל פגם בפניה היפות. כפי שקיוויתי, פניה נראו רגילות לחלוטין. שכנעתי אותה שתשתה מים ותנוח.

בצהריים הלכתי איתה לאירוע נחמד עם מוזיקה נעימה ואוכל טבעוני. לפתע הבחנתי שאכן יש משהו משונה בזווית הפה של הגברת כשהיא לועסת. בתחילה ייחסתי את העניין להסתייגות הכללית שלה ממני או מקציצות הקינואה ומהשווארמה הצמחוני (שהיתה אחד לאחד שווארמה רגילה – רק לא טעימה). אבל אחרי מבט מטוח קצר הבנתי שמהו לא תקין.

הלכנו משם ושקלנו את צעדינו. השעה היתה ארבע אחר הצהריים, שעת השנ"צ המושלמת של השבוע. מה עושים? מצד אחד, לאשתי יש בעיה בלסת. מצד שני, לי יש מיטה, שמיכה ושלוש שעות פנויות.

חיפוש מהיר ברשת תחת הכותרת "בעיות בשפתיים" העלה תוצאות מפחידות, כמו פציאלים (נשמע כמו זמר יווני,

